

‘De realiteit is vaak heftiger dan de fantasie’

Naast een seriemoordenaar zijn in de nieuwe thriller van **KARIN SLAUGHTER** hoofdrollen weggelegd voor twee zussen, van wie er een zwaar verslaafd is – net als een van Slaughters eigen zussen dat vijftien jaar lang was. *‘Ik wil laten zien dat junkies ook sympathiek kunnen zijn.’*

‘Ja, als je de scènes over ons huidige gedrag bij elkaar zet, zijn het zó 25 pagina’s: mondkapjes opdoen, stippen op de vloer, afstand houden... Ik heb er bewust voor gekozen de wereld te beschrijven zoals-ie nu is. Wie dit over tien jaar leest, krijgt een goed tijdsbeeld.’

Karin Slaughter (50) zit tijdens het Zoom-interview in haar ‘uniform’ – zwart T-shirt met opdruk – voor een kast met haar verzameld werk in haar huis in Atlanta, in het diepe zuiden van de VS. Dat dat haar thuisbasis is kun je aan haar accent ook goed horen. Ze is bepaald niet optimistisch over deze tijd. ‘Covid-19 zal een grote weerslag hebben op de wereld. Niets is meer zeker. Kinderen leven losgezongen van de maatschappij. Hun ouders verliezen hun baan, opa en oma sterven, scholen zijn gesloten. Voor veel kinderen is thuis geen veilige plek. Dat zal de komende vijftien à twintig jaar resoneren. Wat betekent dit voor toekomstige ouders en hun kinderen? Ik denk dat de wereld er blijvende schade aan overhoudt.’

De twee zussen in *Valse getuige* gaan heel verschillend om met hún jeugdtrauma’s. ‘Callie verdooft zich met drugs, de ambitieuze Leigh verdringt ze en heeft het tot topadvocaat geschopt.’ Leigh neemt een nieuwe rechtszaak aan en loopt het gevaar dat alles wat ze heeft

bereikt wordt verwoest, haar zusje in de ondergang meesleurend. En geheel in de geest van haar eerdere werk – vaak gewelddadige, bloederige thrillers waarin de slachtoffers uiteindelijk meestal aan het langste eind trekken – zit er ook in deze rechtbankthriller een seriemoordenaar, die op gruwelijke wijze huishoudt in de omgeving van de twee zussen. Zelf groeide de *Queen of Crime* op met twee oudere zussen, waarvan de oudste vroeg het huis uit was en de middelste vijftien jaar lang verslaafd was aan crystal meth. ‘Je begrijpt: wij zijn héél verschillend, net als Callie en Leigh. Het gaat nu goed met haar, maar vijftien jaar lang heb ik van dichtbij meegemaakt wat zo’n verslaving met je doet. Die ervaringen heb ik kunnen gebruiken in het boek: via het personage Callie laat ik zien dat junkies ook sympathiek kunnen zijn.

Zelf ben ik het braafste meisje uit de klas, ik heb nooit ook maar iets geprobeerd. Dat komt door mijn zus. De hardste drug waaraan ik me overgeef is suiker. Ik drink niet eens alcohol. Voor die hoeveelheid calorieën neem ik liever een cupcake. Bovendien, ik haat het de controle kwijt te raken. Ik ben een creatief persoon en ik zal nooit iets doen dat mijn brein blijvend kan veranderen.’

Het is moeilijk voor te stellen dat deze innemende, grapjes makende vrouw de afschuwelijkste misdaden verzint. ‘Ik kan